

dette Punkt. — Med Hensyn til den Uenighed, der har været om Spørgsmaalet: Skøn eller faste Takster, vil jeg kun gøre opmærksom paa, at jeg egentlig foretrækker — jeg vil ikke sige faste Takster, det er maaske at sige lovlig meget —, men noget fastere Regler end dem, Lovforslaget giver. Men det er ogsaa et af de Punkter, hvor vi have ment det rigtigt ikke at rejse Vanskeligheder ved at stille et særligt Forslag.

Et af Ændringsforslagene forekommer os at være uheldigt, nemlig det, der er stillet om en anden Fordeling af Byrden end den, Lovforslaget foreslaar. Den ærede Ordfører (Brosen) begrundede det med, at Skattebyrdens Fordeling i Amterne er meget ensidig, og det kan han til en vis Grad have Ret i; hans Ønske om en Ændring i Beskatningen for Amternes Vedkommende kan jeg godt slutte mig til, dog tror jeg, at man skal sige: Forudsat, at det nye, man saa finder paa, ikke bliver værre end det nuværende. Men i selve Tanken, at forandre den nuværende Beskatningsform for Amternes Vedkommende, kan der selvfølgelig være nogen Rimelighed. Det, der gør, at jeg alligevel vilde have foretrukket den af Indenrigsministeren foreslaaede Fordeling fremfor den, som Udvalget er blevet enigt om, er, at det at lægge $\frac{2}{3}$ af Byrden paa Kommunerne vil komme til at ramme enkelte Kommuner ganske overordentlig ubilligt, og det kan jo ikke nægtes, at ikke helt faa Kommuner, ogsaa blandt dem, der høre ind under Begrebet Landkommuner, ere meget stærkt bebyrdede. I det hele er det mit Indtryk, at man i den sidste Tid her i Tinget har været noget for tilbøjelig til at sige: Kommunerne maa bære mere, og vi skulle befri de store Grupper, baade Amterne og Staten, for Byrderne. Mit Indtryk er, at Vanskelighederne vise sig saa store for Kommunernes Vedkommende, at det ikke er muligt at gaa videre i det Spor, man her er kommen ind paa, men at der tværtimod er al mulig Grund til i nogen Grad at befri Kommunerne for de stedsvis stigende Byrder, der netop gennem Lovgivningen paalægges dem.

Endelig gjorde den ærede Ordfører en Bemærkning, som jeg blot lige skal nævne, da det maaske er rimeligere at drøfte den ved 3die Behandling under den almindelige Debat, nemlig om Forholdet mellem Hjelpekasserne og Enkeforsørgelsen. Han sagde, at Understøttelsen af Hjelpekasserne maatte opfattes som en Hjælp, der

kun skulde ydes rent forbigaaende. Deri kan jeg ikke være enig med ham; jeg tror ikke, det var Hensigten, den Gang Hjelpekasseloven blev givet, og jeg tror, at det lidet stemmer med de Ønsker, man har Grund til at nære om en større Udvikling af Hjelpekasseinstitutionen.

Dernæst kunde jeg ønske at sige et Par Ord til det ærede Medlem fra Gudme (Ravn), der har stillet et særligt Ændringsforslag. Det ærede Medlem udvikler, hver Gang Lejlighed dertil bydes ham her i Tinget, at Menneskene i Danmark have en sørgelig Tilbøjelighed til at være for gode mod de fattigste (Ravn: Nej!). Jo, det er Tankegangen i det ærede Medlems Udvikling. Det ærede Medlem sagde i Dag, at vi vare saa tilbøjelige til at give o. s. v.; han søgte ganske vist nogle egoistiske Bevæggrunde for denne Tilbøjelighed til at være gode mod de fattige, men selve Tendensen, fandt han alle Vegne, og han ønskede, at vi gennem vor Lovgivning skulde ligesom modvirke denne Tilbøjelighed. Ogsaa dette hører ind under den almindelige Debat, og nogen større Diskussion derom er der neppe Grund til her i Dag, da det ærede Medlem dog neppe faar Flertal for sit Ændringsforslag og neppe har Udsigt til saaledes direkte at faa Tilslutning her i Tinget til sine Betragtninger gennem de Udtalelser, der fremkomme her. Det ærede Medlem sagde, at vi ikke skulde svække det Princip, at Forældrene skulde forsørge deres Børn. Jeg ser ikke nogen Tendens hertil i dette Lovforslag. Det forekommer mig, at det er noget andet, der sker i det Øjeblik, man siger, at naar en af Forældrene dør, og den, der sidder tilbage med Børnene, økonomisk stilles meget vanskeligere end tidligere, har vedkommende Ret til fra det offentliges Side at faa Hjælp til Børnenes Underhold. Jeg kan ikke se, at dette i al Almindelighed skulde betyde en Svækkelse af Forældrenes Forpligtelse eller Ansvarfølelse overfor Børnene. Jeg kan ikke tro, at det ærede Medlem behøver at befrygte meget i den Retning. Forældrene ville sikkert bevare denne Følelse ogsaa efter, at dette Lovforslag er gennemført. Ikke heller tror jeg meget paa, at der skulde ske Spekulationer i Adoption af Børn, saaledes som det ærede Medlem frygtede. I den Henseende ligger der allerede en Garanti deri, at der til Adoption af Børn hører justitsministeriel Tilladelse, og hvis man faar det Indtryk, at der foregaar noget, der kunde kaldes for Spekulation i